

Sniegavīra stāsts

Viss sākās no ūdens, no kādas nelielas upītes. Ūdens iztvaikoja, mākoņos sasala. Gudrāk būtu, ja teiktu, kondensējās. Un kādā ļoti sniegotā un saulainā dienā mazas daliņas no manis sāka krist uz zemi. Neviens pat neiedomājās par manu eksistenci..

Burvīgs laiciņš, spīd saulīte, laukus un pļavas klāj sniega sega. Ilzīte ar kaimiņu Jānīti iziet ārā. Kā nu lai sēž istabā, ja ārā viss ir tik balts? Bērniem nebija ilgi jādomā, ko darīt – ir tik daudz sniega... Jāceļ sniegavīrs!

Ārā aukstums, par spīti saulei, kura tik ļoti centās, lai sasildītu visu pasauli, sals knieba degunā. Taču bērni no aukstuma nenobijās un ķērās pie darba. Vispirms bērni no sniega izveidoja lielu, lielu bumbu, manu lejasdaļu. Tad ķērās pie mana vēdera. Tūlīt, tūlīt, vēl tik nedaudz ir jāpagaida un būšu ... ES! Nu beidzot arī mazā bumba ir gatava! Mana galva! Kāpēc bērni sačukstas? Vai tad es neesmu skaists? Vai... Kur tad bērni? Kur viņi aizskrēja? Un es... Kā tad es? Manas acis... deguns.. Vai tad es nekad neredzēju sauli? Nekad nesajutīšu ziemas smaržu? Un nerunāšu?

A-uū! Kas ar mani notiek? Kas tie par bleķiem uz galvas? Vēl tikai ķēdes uz kakla un būšu ? Es tomēr būšu stilīgs, man patīk! Es REDZU! Cik jauki gan ir Ilzīte un Jānītis! Kā viņi par mani rūpējas! O-o, mans deguns! Vai vispār kādam ir tik skaists deguns? Nēē.. Es varu sajust smaržas! Cik jauki smaržo ziema!

Beidzot varu būt mierīgs, man ir arī rokas! Cik brīnišķīga ir pasaule!

Bet vai tad es būšu tikai viens šajā pasaulē? Kā man gribētos blakus kādu draudzenīti.. Mēs varētu tik daudz viens otram izstāstīt..

A-uū ! Ilzīt! Jānīt! Kur jūs palikāt?

Ieva Pormale
8.klase
Eglaines pamatskola